

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 212.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939041248/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ra!! – De Idealer har ogsaa Fanden skabt, for at bilde Skillingen ind at den er slaaet til en Daler!»

I disse og lignende Tanker havde Johannes længe gaaet omkring uden at lægge Mærke til at Mørket faldt paa. Nu saae han sig om for at udfinde den korteste Hjemvei, men standsede uvilkaarligt, greben af en rædsom Anelse ved det Syn, han havde for Øie. Paa den af det klare Maanskin oplyste Eng, saae han to Mænd ifærd med at grave – et kort Stykke Vei derfra holdt en Vogn; en kvindelig Skikkelse nærmede sig sagte, og stillede sig, ubemærket af Mændene tæt ved den. Med Gysen syntes han at skjelne en sort Kiste, der stod paa Jorden ved den unge Piges Fødder; og saaledes var det! – Da de var færdige med Graven og nærmede sig for at hente Liget, rakte hun dem begge Haanden, og traadte tilside; imens de bar Kisten bort kastede hun sig paa Knæ, og løfiede bedende sit blege Ansigt op mod den stjerneklare Himmel. Kisten var sænket i Jorden, og Stedet hvorunder den stod, bedækket med Grønsvær – de tre Personer var kjørt bort – ingen skulde ane at *her* havde fundet en Begravelse Sted – men Johannes Verner vidste det, han vidste *hvem* det var, de havde bragt til Hvile paa dette ensomme Sted! Han nærmede sig sagte, som en uimodstaaelig Magt drog ham derhen, skjøndt Frygten for at træde paa Tyras Grav bragte ham til at gysede ved hvert Skridt – og ude af Stand til at holde sig opreist, sank han ned paa en lille Bænk, der stod i Skyggen af det Træ hvis Grene hvælvede sig over Graven. Et tungt og dybt Suk trængte sig langsomt frem af hans Bryst, men det gjaldt ikke den »stakkels Tyra!» nei, Gud være lovet saa steendød bliver aldrig en Menneskesjæl, der *har* elsket, at den finder Livets Forliis ynkeligere end Kjærlighedens. Johannes følte at Tyra stod høit over hans Medlidenhed, hun, der havde været sin Kjærlighed tro til Døden! Han sukkede over sit spildte Liv – han ynkede sig som sin Lykkes Selvmorder.

For at fatte denne Overgang i Johannes Følelser, maa man kjende ham bedre end det er muligt ved at dømme efter hans egne Tanker. – Der ligger en dyb Sandhed i Schillers Ord: »at den, der vil blive *Mand*, maa have Agtelse for sin Ungdoms Drømme!» thi hvad der i Barndommen og Ungdommen endnu er Drøm, skal i Manddommen modnes til Virkelighed i Daad og Tale. Men naar Sværmeren mangler Mod til at gjøre Drømmen virkelig, saa fordømmer